

Danielle Auby: Magle nad tjesnacem

Svo je more postalo tjesnacem

Svo je more slučilo tek za razdvajanje dviju obala. Svo je more postalo jarkom, a pijesak je bio na dnu samo kako bi pokupio one što su pali s barki. Svi su brodovi bili nepoželjni. Nepoželjni su bili i putnici, nagomilani i drhtavi. Svo je more, sva voda toga mora, bila od suza onih koji su ga prebrodili. Suze onih što su sa starcem otišli u tuđi rat i suze onih što su se iz njega vratili kao starci, izmučeni, oplakujući one koji se nisu vratili, suze onih što su otišli na gradilišta, u rudnike, na željeznice, tamo gore, suze afričkih Francuza, malih bijelaca rođenih mimo svoje volje na toj strani svijeta i prisiljenih napustiti rodno tlo koje je postalo stranim kako bi došli na strano tlo čiji su građani bili, suze plaćenika, koji su u oba svijeta stranci, suze onih što su morali birati, suze onih što više neće morati birati, suze onih što se, zadovoljni svojim izborom, vraćaju kao starci ne pronalazeći više ništa, suze onih što kreću uzmičući, vraćaju uzmičući, što uvijek idu uzmičući, gdje god bili, kamo god pošli, suze onih što zadržavaju domovinu i dom pred očima iako ne uspijevaju u njih i ući, suze onih što su zaboravili svoju domovinu, svoj dom, suze onih što ih nikada nisu ni imali, što su uvijek trčali prema nečemu drugom i više ne mogu uzmaknuti. Svo je more bilo puno suza. Svo je more postalo tjesnacem.

Prognanička pjesma zaljubljene

Tvoje mi je tijelo domovina. Domovina u koju se vraćam. Kada ti to stanem govoriti, sve je zbrkano, sve je pompozno. Htjela bih govoriti jednostavno. Tvoje mi je tijelo domovina. Mislim da sam to uvidjela. Sve je prošlo, slomljeno, stara je to priča. Htjela bih ponovno pronaći put. Noć je, dan je. Postoje godišnja doba, oluje, voće. Uzvisine, planine. Zemlja koja oduzima i pada u san. Stara je to priča. Vraća se. Jutro je, vjetar šiba. Nekoć je, sad je. Sve bliže. Vrijeme postaje zlatno. Trči koliko treba. No, kada otrčiš koliko si trebao otrčati na ovome svijetu, sklopi oči. Zadrži ih na trenutak sklopljene. Okreni glavu udesno, okreni glavu ulijevo. I potraži oko sebe mjesto na kojemu ćeš se moći odmoriti. Tamo ću ti se pridružiti, tamo ću te čekati, već sam tamo, pronaći ću to mjesto i zajedno ćemo se tamo odmoriti. Ne zaboravi, dok god budeš trčao, ne zaboravi da ću te čekati.

Tvoje mi je tijelo domovina. I pjevala sam o ljubavi iz daljine. Daljina ljubavi o kojoj pjevam vrlo je daleko, dalje. U mrtvim je godinama. More koje me od nje razdvaja veće je od tjesnaca, veće je od svih mora na svijetu, veće je od svih voda što zajedno prekrivaju zemlju. Nitko ga ne može prijeći. Osim želje i misli, osim mosta riječi, zvukova, dahova i priča, zova neodoljivih priča koje traže i napokon pronalaze neka usta, neko tlo, neki glas.

S francuskoga prevela Vanda Mikšić